

den Stand, jeg nærmest repræsenterer, og jeg har troet paa eengang, at maatte sige omtrent Alt, hvad jeg har at sige i denne Sag.

Breinholdt: Efter den ligesaa udførlige som udtømmende Forhandling, der i forrige Samling fandt Sted angaaende den foreliggende Sag, og som særlig tilspidsede sig i Debatten om Skibsafgiften, havde jeg gjort Regning paa, at man ikke vilde komme meget dybt ind paa dette Emne og allermindst, at man vilde optage hele Debatten i alle dens Enkeltheder forfra. Man gjør imidlertid saa ofte Regning uden Vært; ialtfald har jeg gjort Regning nu uden det meget ærede nye Medlem fra Kjøbenhavn (Broberg). Det er imidlertid en Feilregning fra mig, som ikke kan falde det ærede Medlem til Laft; thi jeg finder det overordentlig naturligt, at han isølge sin Livsstilling og alle de Interesser, som knytte sig til dette Forhold, maa have følt den stærkeste Opfordring til at bryde en Vandse mod en Afgift, hvis Ophevelse ialtfald vil bringe mange Kredse i Hovedstaden en ligefrem haandgribelig Fordel. (Broberg og Bloug: Nei!) Jeg hører, man siger nei, ja, jeg skal ikke komme dybt ind derpaa for Dieblirket, idet det ikke har været min Mening overhovedet at indlade mig paa en minutios Gjendrivelse af den overordentlig minutios Kritik, som vi nu nylig have hørt af Udvælgstallets Betænkning, en Kritik, som jo mange Gange har overgaaet den, der fandt Sted, dengang da den forelaa her for første Gang ved anden Behandling. Jeg skal ikke forsøge paa at komme ind paa en saadan detailleret Gjendrivelse, jeg skal overhovedet indgaa at trætte det høie Thing med de meget ofte hørte Gjentagelser, og kun — det er derfor, jeg har bedet om Ordet — i al sin Almindelighed nedlægge en Indsigelse mod mange af de Paaastande, vi nylig have hørt, og jeg skal tillade mig at fremdrage et Par mere almindelige Synspunkter, som jeg tror stemme ret vel med, hvad der hører til en Førstebehandling. Som et saadant første Synspunkt vil det vistnok af Alle anerkendes som fastflaet, at alle Afgifter ere ubehagelige, jo større, desto ubehageligere, og forjaavidt kan jeg fuldstændig dele det ærede Medlems Følelse mod en Afgift som Skibsafgiften. Men Afgifter ere jo tilrods for deres Ubehagelighed en Nødvendighed, og det første Spørgsmaal bliver da, om vi have flere Afgifter, end der er nødvendigt. Besvarelsen af dette Spørgsmaal vil ganske vist blive meget forskjellig, Alt efter det Standpunkt, man stiller sig paa. Stiller man store Fordringer til Staten, fordrer man, at Staten med rund

Haand skal tage sig af en Mængde Samfundsinteresser, skal tage sig af vort Forsvarsvæsen, vort Undervisningsvæsen, jaavel det lavere som det høiere, af vort Retsvæsen, af Havnevæsenet, af Reformer paa det sociale Omraade saafom Alderdomsforsørgelseskasser, Hjælp til Selvhjælp, Arbejderforsikring og deslige, staar det ialtfald for mig faaledes, at saa kan Staten Intet undvære af sine Indtægter, men maa langt snarere søge at forøge dem for at opfylde disse Formaal; thi det gaar sandelig ikke an enten at lade mange Statsformaal ligge eller, som man i de senere Decennier har grebet til i stort Maal, at kaste mange af Udgifterne ved nye Foranstaltninger over paa Amts- og Sognekommunerne; disse Afgifter ere ifærd med at stige til en ligefrem skrækindjagende Høide. Jeg tror, at Staten istedetfor at give Afkald paa de uværende Indtægter, langt hellere maatte se, hvor der gaves passende Veilighed dertil, at forøge dem for at lette Kommunerne de Byrder, der nu hvile tungt paa dem. Skulde man imidlertid komme til en helt anden Besvarelse, en modsat Besvarelse af den, jeg har opstillet, komme til, at Staten meget godt kan undvære Indtægter, vil jeg betragte Skibsafgiften ogsaa fra dette Synspunkt. Lader os forudsætte, at Staten virkelig sølte Kald til og godt kunde undvære Indtægter, saa bliver det næste Spørgsmaal: Er da Skibsafgiften den Afgift, der først og fremmest skal ophæves? Ved Betragtningen af dette Spørgsmaal forekommer det mig, at man allerførst maatte tænke paa Ophævelsen af saadanne Afgifter, der hvile og trykke haardt paa den store almindelige Befolkning, Afgifter, hvis Ophævelse vilde bringe en øiensynlig og haandgribelig Vættelse og Besparelse for store Samfundskredse og særlig for de lavere Klasser i Samfundet, men derimod ikke vælge en Afgift, hvis Ophævelse — man sige, hvad man sige vil, det kan ikke negtes — paa første Haand kommer Kapitalen, den store Handel, de store Aktieselskaber tilgode og kun giver den lavere stillede Del af Samfundet, den store Befolkning i det Hele taget en fjern og yderst ude i Horisonten liggende Expectance paa i kommende Tider og ad indirekte Veie maaske at faae nogen Andel i denne Vættelse. Sammenstiller man nu paa Grundlag af dette Princip, hvis objektive Gyldighed jeg tror, Ingen vil benegte, Skibsafgiften med mangen en anden Afgift, som f. Ex. de af det ærede Medlem her ligeoverfor (Broberg) nævnte, Tolden paa Kaffe, Tolden paa alle andre Livsfornødenheder, Stempelafgiften, saa tror jeg ikke, der vil være ret Mange, der ville sige, at Skibsafgiften er den Afgift, der først